

ILKKA

W S O Y

REMES

PERIKATO

ILKKA

REMES

PERIKATO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

© Ilkka Remes 2018
ISBN 978-951-0-43442-0
Painettu EU:ssa

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Vaaran tunne kumpusi enemmän vaistosta kuin mistään tiedostetusta havainnosta. Robert Forsten napsautti sormenpäällään keinukytkimen ON-asentoon.

Puheluiden salakuunteluun tarkoitettu IMSI-*catcher* oli nyt päällä. Valetukiasema oli tavallisessa Longchampin kassissa, jonka vetoketjun Robert veti kiinni. Hän istui Haikon Kartanon uloimmalle pysäköintialueelle paikoitetun Saabin takapenkillä.

Kohde – Moskovasta tullut Venäjän Federaation ydinvoimahalinnon Rosatomien delegaatio – yöpyi kartanohotellissa. Paikalla oli kuulemma perinteitä: kun naapurikaupungissa olevaa ydinvoimalaa oli rakennettu ja uudistettu, oli hankkeen venäläisellä johtoportaalalla ollut tapana yöpyä Haikossa. Nyt ydinvoimalaa puuhattiin Pyhäjoelle kauas pohjoiseen.

Laskiessaan laukkua takapenkiltä jalkatilaan Robertin katse osui tummennetun ikkunan läpi viidenkymmenen metrin päässä pysäköintialueen reunassa seisovaan mieheen, joka näytti tuijottavan suoraan häntä kohti.

Mikään ei ulkoisesti paljastanut miestä viholliseksi, mutta Robertin 13 vuoden ura CIA:ssa oli herkistänyt hänen vaistonsa.

Mies lähti kävelemään kohti.

Robert avasi äkkiliikkeellä takaoven, pyörähti etuovelle ja edelleen kuljettajan paikalle vilkaisten sivupeiliin, ja näki kuinka mies kiristi ripeän kävelynsä napakaksi juoksuksi.

Robert painoi startista Saab 9-5 Aeron käyntiin ja kytki vaihteen samalla kun mies tarttui jo auton takaoven kahvaan avaten sen.

Robert kaasutti rajusti liikkeelle ja miehen oli irrotettava otteensa. Robert joutui tekemään terävän ohjausliikkeen, jonka seurauksena takaovi heilahti ääriasentoonsa osuen viereisen Mercedesen etukulmaan.

Robert kirosi kiihdyttäessään tietä kohti. Hän vilkaisi taustapeiliin ja näki venäläisen puhuvan radiopuhelimeen.

Hän kääntyi jyrkästi oikealle haarautuvalle tielle, jonka ympärillä kasvoi metsää. Takaovi heilui holtittomasti. Samassa hän näki vilahduksen puiden takaa: risteävältä pikkutieltä kaasutti lujaa vauhtia massiivinen Land Cruiser.

Robert iski voimalla jarrupoljinta, jota ABS tärästi rajusti. Maasturi iskeytyi matalasti jysähtäen etukulmaan turvatyynyn lauetessa terävästi pamahtaen Robertin eteen. Samalla auto heilahti rajusti ja Robert retkahti istuimella turvavyön varaan kaiken liikkeen pysähtyessä.

Sekunnin hiljaisuuden jälkeen hän kuuli maasturin peruuttavan ja saman tien pysähtyvän muutaman metrin päähän.

Robert haparoi kädellään turvavyön solkea. Maasturin ovet kolahtivat lähes yhtä aikaa, ihmisiä astui ulos.

Robertin riuhtaisi turvavyön auki, tönäisi oven selälleen ja nousi autosta. Kolme miestä harppoi häntä kohti.

Peli oli menetetty, hän oli aseeton.

Hän kohotti kätensä loivasti sivuilleen ja seisoi paikallaan sydän hakaten.

Kaksi venäläistä pysähtyi hänen viereensä, molemmilla toinen käsi pusakan sisällä, aseita ei haluttu eikä tarvinnut näyttää. Kolmas otti takapenkin jalkatilasta valetukiaseman sisältävän Longchampin kassin.

»*Это метод, который вы используете в настоящее время?*» Robert kysyi sujuvalla venäjällä: Näinkö nykyään toimitaan?

Toinen asemiehistä ohjasi Robertin maasturin taakse metsän puolelle ja sanoi toinen käsi edelleen pusakkansa sisällä: »Riisu vaatteesi.»

Mitä helvettiä?

»Heti.»

Robert alkoi riisuuntua. Hänen sykkeensä kiihtyi entisestään. Pysäköintialueelta kuului lähestyvän auton ääntä.

»Vauhtia», venäläinen hoputti.

Robert heitteli vaatteitaan maahan auton viereen ja vilkaisi puiden lomitse tielle, jota pitkin tuli valkoinen Volvo. Sitä ajava keski-ikäinen nainen katsoi autoja sen näköisenä kuin aikoisi pysähtyä. Tien vieressä seisova venäläinen heilautti hänelle ystävällisesti kättään ja nainen ohitti heidät.

Robert seisoj alushoususillaan.

»Kaikki pois», venäläinen sanoi. »Lasit myös.»

Robert laski housunsa ja silmälasinsa vaatekasan päälle sekunti sekunnilta huolestuneempana. Hän tiesi venäläisten otteiden muuttuneen viime aikoina oleellisesti, mutta tässä oli jotain totaalisen uudenlaista aggressiota.

Venäläinen otti jotakin taskustaan. Robert tuijotti miehen kämmentä, jonka tämä avasi hänen edessään.

Pieni valkoinen tabletti.

»Nielaise. Se on vaaraton.»

»Pastilli? Hengityksen raikastamiseen?»

Robert aikoi taistella viimeiseen saakka, ettei hitustakaan tablettista päätyisi hänen suunsa limakalvolle.

Kaksi muuta venäläistä tuli hänen viereensä ja yhtäaikaisella äkki-liikkeellä he tarttuivat Robertiin vääntäen hänen molemmat käsivartensa kivuliaain ottein selän taakse.

Tuskan läpi Robert näki kämmenen lähestyvän huuliaan, joita hän puristi kiinni kaikin voimin. Mies otti tabletin sormiensa väliin ja alkoi-kin työntää sitä Robertin sieraimen. Hän yritti rimpuilla vastaan ja kääntää päätään pois, mutta hänen päänsä oli miesten otteessa kuin ruuvipenkissä.

Miehellä oli pumpulipuikko, jolla hän työnsi tabletin rutinoitulla, voimakkaalla otteella yhä syvemmälle Robertin vasempaan sieraimen. Kipu nenässä viilsi kovemmin kuin käsivarsien tuska selän takaa.

Äkkiä miehet irrottivat otteensa ja Robert lysähti maahan. Hän painoi välittömästi toisen sieraimen umpeen ja yritti raivoisesti pu-

haltaa tabletin pois ja tonkia sitä sormella ulos, mutta se oli toivotonta.

Miehet olivat nousseet maasturiin, joka lähti liikkeelle ohittaen Saabin. Robert painoi mieleensä auton rekisteritunnuksen: HCG-557.

Hän etsi katseellaan vaatemyttyä paniikki yltyen, miettien mitä kemikaalia hänen verenkiertoonsa kostealta, rikkoutuneelta limakalvolta parhaillaan liukeni. Moskova hallitsi toksiinit, vaihtoehtojen kirjo oli ikävä.

Miehet olivat ottaneet hänen muut vaatteet mukaansa, mutta jättäneet alushousut ja silmälasit asvaltille Saabin viereen. Hän puki ne ylleen. Venäläiset olivat vieneet pusakan taskussa olleen CIA:n päätelaitteen.

Robert sulki Saabin kolhiintuneen takaoven, joka ei mennyt kunnon kiinni, vaan jäi ulompaan lukkoon. Hän istuutui nenän kautta rajusti puuskahdellen ratin taakse alushoususillaan ja käynnisti moottorin pakokauhua vastaan taistellen. Hän pelkäsi tabletin vievän hänen tajuntansa millä sekunnilla tahansa.

Peltikolhut eivät onneksi haitanneet ajamista, vaan hän kiihdytti nopeutta rajusti. Tyhjentynyt turvavyyny ratin keskiöstä roikkuen.

Äkkiä hän tuns metallisen maun suussaan. Hän yritti kauhu yltyen olla nieleskelemättä, kunnes sai vakuuteltua itselleen maun aiheutuvan vain rikkoutuneilta limakalvoilta nieluun valuvasta verestä.

Hän kääntyi risteyksestä isommalle väylälle ja kasvatti nopeuden suoralla sataseen. Samalla hän kurkotti hansikaslokerosta yksityiskäytössä pitämänsä vanhan perus-Nokian ja soitti numeropalveluun.

»Hei», hän sanoi hengästyneenä suomeksi. »Missä on Porvoon sairaala, kun ajetaan Haikon Kartanosta kaupunkia kohti? Voisitko antaa yksinkertaisen ajo-ohjeen nopeimmalle reitille.»

Hän joutui kaarteessa hiljentämään, ettei sinkoutuisi ulos.

»Osoite on Sairaalan tie 1. Käänny Haikosta tullessasi ennen jokea oikealle, sitten vasemmalle Aleksanterin sillalle ja heti sillan jälkeen oikealle. Sitten jatkat vain suoraan eteenpäin...»

Poliisiauto tuli vastaan ja Robert hiljensi välittömästi nopeutta lasien puhelimen reisiensä väliin. Joku oli tietenkin ilmoittanut Haikon

tapahtumista. Hän näki taustapeilissä poliisiauton jarruvalot tämän aloittaessa U-käännöstä.

Robert lisäsi kaasua ja keskittyi ajamiseen nostaen vauhdin niin kovaksi kuin se suinkin oli mahdollista muuta liikennettä vaarantamatta. Samalla hän pohti mikä oli aiheuttanut venäläisten reaktion. Häntä oli todennäköisesti tarkkailtu pidempään.

Vai oliko suomalaisten puolella vuoto? Viestikoelaitoksen salaisten papereiden päätyminen talvella Helsingin Sanomille oli ollut ensimmäinen merkki suomalaisten ongelmista.

Nyt kyseessä oli joka tapauksessa totaalinen katastrofi. Valetukiaseman joutuminen venäläisten haltuun ei itsessään haitannut, nämä käyttivät Suomessa vastaavia laitteita ja ohjelmistoja. Ja Robert oli aamulla poistanut protokollan mukaisesti IMSI-*catcher*in tietokoneelta kaiken ylimääräisen eivätkä venäläiset pääsisi palauttamaan dataa.

Hän ohitti edellään normaalia vauhtia ajavia, ja perässä tulevat poliisit tuskin pystyisivät sen nopeampaan vauhtiin. Hänen kohtalonsa saattoi olla kiinni minuuteista. Hän oli jo tuntevinaan yleistä heikotusta, mutta se saattoi olla kuvittelua. Hän tiesi paljon sotilaalliseen käyttöön tarkoitettujen hermomyrkkujen kammottavista oireista, mutta hän yritti pitää ajatuksensa pois niistä.

Päätelaitteen joutuminen vastapuolen käsiin oli kiusallista, mutta sen 8-numeroisen pääsykoodin ohittamista pidettiin CIA:ssa mahdottomana.

Liikennevalot lähestyivät. Robert oli onnekas päästessään odottamatta yli vihreillä. Kaukaa takaa kaikui poliisiauton ujellus. Hän olisi halunnut soittaa äidille ja Annalle, Lilyllekin, nyt kun se vielä oli mahdollista. Ja Claytonille. Mutta se ei onnistuisi tässä nopeudessa.

Tie mutkitteli vasta rakennettujen kerrostalojen välissä lähemmäs jokea. Seuraavat liikennevalot olivat punaisella. Hän joutui ohittamaan eteensä pysähtyneen pakettiauton vastaantulevan kaistan kautta pakottaen sitä pitkin lähestyvän maasturin vaihtamaan kaistaa.

Poliisiauton ujellus seurasi Robertia vakioetäisyydellä, molemmat ajoivat maksimivauhtia. Hän kiihdytti sillalle kohoavaa ylämäkeä ja laskeutui joen toiselle puolelle kääntyen oikealle rantakadulle. Jyrkässä

käännöksessä takaovi heilahti auki iskeytyen vastaan tulevan auton keulaan.

Samalla hetkellä vajaan sadan metrin päässä vasemmalta työntyi poliisin pakettiauto, suomalaisittain Maija, jolla oli selvästi määräys pysäyttää hänet.

Robert joutui jarruttamaan rajusti, sillä poliisiauto todellakin pysähtyi tielle poikittain. Hän nousi oma-aloitteisesti ulos ja tunsi sen verran voimakkaan veren maun suussaan, että sylkäisi asvaltille. Siihen ilmestyi tummanpunainen läiskä.

»No niin, ollaanpas nyt ihan rauhassa aloillaan», haalaripukuinen kookas konstaapeli sanoi verkalleen mutta hyvin valppaan oloisena. Tämän naispuolinen kollega jäi hiukan sivuun tarkkailemaan tilannetta.

»Olen matkalla sairaalaan», Robert sanoi niin rauhallisesti kuin pystyi, mutta kuuli äänessään värähtelyä. »Veisittekö minut sinne viipymättä, minulla on hengenvaarallinen myrkytystila.»

»Jaaha. Ja mikä sen on aiheutunut?»

Ennen kuin Robert ehti ilmoittaa valmiiksi mietityn vastauksensa, lähemmäs astuneen naiskonstaapelin ääni sanoi takaviistosta: »Taitaa olla viisainta jatkaa nyt vaan saman tien sairaalaan.»

Robert vilkaisi naista, joka juuri katsoi kollegaansa osoittaen samalla sormella korvaansa.

Robert havahtui sipaisemaan korvanjuurtaan, jossa tuntui kosteutta. Hän tuijotti sormenpäättään, jossa oli verta.

2.

Lukan siunaustilaisuudesta oli kaksi viikkoa, kun Sonja Norvanto sai häneltä puhelun.

»*Ota rauhallisesti*», ääni sanoi. »*Vedä syvään henkeä ja istu alas.*»

Kyllä. Se oli Lukan ääni.

Harmaalla muovimatolla päällystetty lattia keinahti Sonjan alla paperittomien päiväkeskuksessa Helsingissä.

Miksi joku imitoi Lukaa?

Sonja näki Amirin ilmeestä tämän huomanneen, että jokin oli hullusti. Hän painoi puhelinta korvalleen ja kääntyi selin muihin.

»*Voitko istua jonnekin?*»

Sonja otti muutaman askeleen kapeaan huoneeseen, jossa Irakin kurdi täytti parhailiaan pesukonetta.

»*Vastaa minulle.*»

»Mitä tämä on», Sonjan huulilta purkautui hiljaa. »Kuka soittaa?»

»*Kuulet kyllä. Tämä on sinulle järkyttävää, mutta hengitä syvään. Älä kerro tästä kenellekään, se on tärkeää* —»

Sonja katkaisi puhelun. Hänen kurkunpäänsä paisui ja kyyneleet pusertuivat silmiin. Kurdinainen vilkaisi häntä sulkiessaan pesukoneen luukun.

Sonja käveli takaisin huoneeseen, jossa oli puolen tusinaa ihmistä. Hän oli päiväkeskuksessa vapaaehtoisena avustustyöntekijänä, mutta paikalla oli myös hänen kollegansa Yleisradiosta, joka oli valinnut haastateltavakseen Sonjan ystävän Annan.

Amir käveli Sonjaa kohti katsoen häntä tiiviisti, mutta Sonja käännähti pois. Hän meni väliovelle, avasi sen turvalukon haparoivin sormin ja jatkoi porrastasanteen kautta ulko-ovelle.

Hän kiskoi ilmaa keuhkoihinsa ja yritti taltuttaa sisältään ryöpyävän itkun.

Hän kuuli harhoja, hän eli hallusinaatiossa. Hänen oli mentävä terapiaan...

Puhelin soi uudelleen.

Sama ulkomaalainen numero kuin äsken. Maatunnus oli 41, Sveitsi... Se oli loogista. Hän tuijotti ruutua kunnes pakotti sormensa avaamaan yhteyden.

»Ymmärrän, että olet shokissa», Lukan matala, rauhallinen ääni sanoi. »Minun oli lavastettava kuolemani, ettei minua olisi tapettu oikeasti. Nyt on tärkeää, että teet täsmälleen kuten sanon. Se on välttämätöntä sekä minun että oman turvallisuutesi takia.»

»En tiedä mistä sinä puhut...»

Sonja veti syvään henkeä ja puhalsi ilmaa ulos huultensa raosta.

»Älä soita tai viestitä mitään kenellekään. Hae CC-aineisto ja mene kentälle. Sinulle on varattu paikka 14.35 lähtevään koneeseen. Mene kaupunkiin, jossa kävimme konsertissa viime vuonna. Älä sano kaupungin nimeä ääneen. Odota minua näköalapaikassa hotellin luona. Tiedäthän mitä paikkaa tarkoitan?»

»Tiedän», Sonja kuiskasi.

»Soitan sinulle tarkemmat ohjeet kun pääset perille.»

Voima alkoi hitaasti palata Sonjan jäseniin.

Anna Forsten ihmetteli äkkiä poistuneen Sonjan outoa käytöstä. Puhelu näytti jollain lailla järkyttäneen häntä.

Annan edessä seisoj Ylen naispuolinen radiotoimittaja.

»Anna Forsten, olet toiminut pitkään turvapaikanhakijoiden parissa. Kuinka heidän kohtelunsa on mielestäsi muuttunut vuoden 2015 suuren tuloaallon jälkeen?»

Toimittaja suuntasi mikrofonin Annaa kohti.

»Migri ainakin palauttaa heitä nykyisin helpommin kuin ennen. Sen takana on ilmiselvä poliittinen linjaus. Korkeimman hallinto-oikeuden mukaan lainsäädäntöä on tiukennettu liikaa. Inhimillisesti katsoen tällainen on huolestuttavaa.»

Toimittaja nyökytteli.

»Mutta ymmärrän kyllä sitäkin kritiikkiä, jota tulijoiden kotoutumishalukkuutta kohtaan esitetään», Anna jatkoi. »Siinä olisi ihan kiistatta toisinaan kohentamisen varaa...»

Toimittajan ilme kertoi valpastumisesta.

Anna oli jatkamassa mutta toimittaja sanoikin yllättäen: »Hyvä, kiitos. Päästän sinut nyt jatkamaan töitäsi.»

Anna jäi hölmistyneenä seisomaan, kun toimittaja laski mikrofonin alas ja katseli ympärilleen valitakseen oikeaoppisesti vastaavan haastateltavan. Mitään kritiikkiä turvapaikanhakijoita kohtaan ei saanut esittää. Anna oli varma, että hänen osuudestaan mahtuisi valmiiseen ohjelmaan korkeintaan alkuosa.

Samassa hän huomasi noin kuusikymmentävuotiaan naisen, joka lähestyi toimittajaa. Anna tiesi Kaarinaksi kutsutun naisen liiankin hyvin. Hänellä oli vanhanaikaiset silmälasit ja hyvä ryhti. Miksi hän oli tullut jälleen tänne? Tiesikö hän radio-ohjelman tekemisestä?

»Voisimmeko vaihtaa pari sanaa?» Kaarina kysyi pysähtyessään toimittajan eteen. »Olen eläkkeellä seurakunnan diakoniatyöstä, mutta teen edelleen vapaaehtoistyötä kaikkein huonoimmassa asemassa olevien auttamiseksi.»

»Hyvä, auttajia minä etsinkin.»

»Tulin juuri Sörnäisistä erään muistisairaahan miehen luota, joka ei ole päässyt huoneestaan ulos neljään vuoteen. Kaupunki menettää päivittäin työntekijöitä vanhusten kotihoidosta, mutta palveluseleitä yksityiselle puolelle pihdataan. Ja samaan aikaan täällä passataan näitä älypuhelimia merkkipaatteissaan näprääviä riukskoja nuoria miehiä —»

»Kiitos mielipiteestäsi», toimittaja sanoi. »Tarkoituksena on kuitenkin nyt käsitellä nimenomaan paperittomien ongelmia —»

»Tarkoitatko paperittomilla laittomasti Suomessa olevia, joiden olisi pitänyt oikeuden päätöksen saatuaan poistua maasta?»

»Kuten sanoin, keskustelemme nyt paperittomien auttamisesta. Vanhustenhoitoon liittyville asioille on omat fooruminsa.»

Anna näki toimittajan poistuvan Kaarinan luota ja kävelevän pesutilaan, jossa kurdinainen keskusteli afganistanilaismiehen kanssa.

Pesutilan nurkassa olevalla tuolilla istui yksinäinen poissaolevan näköinen pieni poika jalkojaan heilutellen. Tämä toi Annan mieleen elävästi erään kurdipojan, jonka hän oli nähnyt istuvan yksinään jordanialaisella pakolaisleirillä. Anna oli ollut kahden ystävänsä kanssa lomalla tutustumassa Petran muinaiskaupunkiin, kun yksi ystäväistä oli ehdottanut käyntiä pakolaisleirillä nähdäkseen toisenkin todellisuuden. Siellä he olivat kuulleet karmivia yksityiskohtia Syyrian sodasta.

Annan mieleen oli erityisesti jäänyt yksinäinen poika, jonka vanhemmat ja sisarukset ISIS oli teloittanut julmalla tavalla. Vain poika oli päässyt pakenemaan. Anna ei ollut voinut itselleen mitään, vaan hän oli mennyt pojan viereen istumaan ja tarttunut tätä kädestä. Hän tunsi vieläkin miltä lapsen pienen käden tarraava, epätoivoinen puristus oli tuntunut. Se hetki oli muuttanut jotakin Annassa peruuttamattomasti ja hän oli päättänyt tehdä kaikkensa auttaakseen näitä sodan julmuuksien runtelemia ihmisiä.

Hän kiinnitti huomionsa radiotoimittajaan, joka alkoi keskustella afganistanilaismiehen kanssa. Anna näki miehen kasvoista tämän elämän olleen kovaa, ehkä liiankin kovaa. Anna tahtoi hänenlaisilleen kaikkea hyvää, mutta suhtautui mieheen varauksella. Tämän katseessa oli jotain mikä piti Annan loitolla. Hän oli majoittanut kotonaan lukuisia turvapaikanhakijoita, mutta tuota miestä hän ei olisi uskaltautunut sinne päästää.

Anna keräsi pöydältä kertakäyttökupit ja vei ne keittiösyvennyksen jätessäkkiin. Amir tuli hänen luokseen.

»Mihin Sonja mahtoi mennä?» Amir kysyi pehmeällä amerikanenglannillaan. Hänen lempeää katsettaan painoi huoli.

»En tiedä, mietin ihan samaa. Hän vain käveli yhtäkkiä ulos.»

»Jotenkin se varmaan liittyi puheluun, joka näytti järkyttävän häntä.»

Amir laski tapansa mukaan puhuessaan kämmenensä Annan olkapäälle. Anna nautti kosketuksen jokaisesta sekunnista, mutta ei halunnut myöntää sitä itselleen.

Amir oli täysin erilainen kuin muut pakolaiset, joita Anna oli vuosien mittaan nähnyt. Hän oli väitellyt filosofian tohtoriksi Kabulin amerikkalaisessa yliopistossa ja toiminut vuosia menestyksekkäästi lapsiin erikoistuneena psykoterapeuttina, kunnes vaikeudet olivat alkaneet. Hänen turvapaikkahakemuksensa oli vastoin kaikkea järkeä ja inhimillisyyttä hylätty, samoin siitä tehdyt valitukset, joten hän oli nyt maassa laittomasti jatkuvan palautusuhan alla.

»Sonja soittaa varmaan kohta ja kertoo mistä on kysymys», Anna sanoi.

Hänellä oli huono omatunto, koska tiesi Sonjan olevan kiinnostunut Amirista. Sonja ei ollut saanut ylläpidettyä toimivia parisuhteita, vaan oli tottunut luovuttamaan heti jos alkoi vähänkin tuntua siltä »ettei juttu toiminut». Anna oli joskus jopa yrittänyt auttaa Sonjaa löytämään kunnollisen miehen. Viime päivinä Anna oli miettinyt pitäisikö hänen keskustella Sonjan kanssa avoimesti Amirista vai odottaa kunnes oikeasti olisi jotain konkreettista, josta puhua.

Oliko sellaista? Halusiko hän sellaista?

Samassa Amirin viereen käveli sama afganistanilaismies, jonka Anna oli hetki sitten pannut merkille.

»Anna, haluisin esitellä sinulle veljeni Isaadin, josta olen puhunut.»

Anna pakotti kasvoilleen hymyn ja kätteli miestä, jonka katse ja olemus huokuivat lähes pelottavaa ilmeettömyyttä.

3.

Sonja sysäsi Kyläsaaren kierrätyskeskuksesta ostamansa sitruunan-keltaisen puujakkaran vauhdilla komeron eteen vuokrakaksiossaan Punavuoreessa. Hän hyppäsi jakkaralle ja kurkotti kätensä yläkomeron umpipuuisen oven kahvalle. Ovi jumitti sen verran, että hänen oli käytettävä voimaa sen riuhtaisemiseksi auki.

Lukan ääni kaikui hänen korvissaan samaan aikaan mahdottomana ja todellisena.

Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin uskoa omia korviaan. Jos niin ei tekisi, uskoisi harhoihin, eikä Lukan puhelu ollut harhaa.

Valtava hämmennys velloi Sonjan mielessä. Hän olisi halunnut puhua tilanteesta Amirille, mutta päätti noudattaa Lukan ohjeita.

Sonja tunsu kelluntaliivien pintamateriaalin sormissaan. Hän oli työntänyt ne komeroon pois silmistään ja mielestään. Hän hamusi liivien vieressä olevan laukun otteeseensa ja nosti sen alas.

Tummansinisen Delseyn näkeminen palautti hänen mieleensä raskaan lennon Tukholmaan Lukan siunaustilaisuuteen. Nyt se kaikki näytti sairaalta kuvaelmalta, joka sai Sonjan tuntemaan vihaa Lukaa kohtaan.

Päällimmäisenä hänen mielessään oli kuitenkin yhä kiihtyvä kysymysten sarja, jonka hän toivoi voivansa mahdollisimman pian esittää Lukalle.

Sonja kohottautui uudelleen jakkaralle ja kurkotti kätensä syvemmälle yläkomeroon. Hän työnsi pelastusliivejä sivuun. Niiden solkien

koskettaminen herätti hänessä mielikuvia, jotka hän tavallisesti torjui, mutta jotka nyt avautuivat uudesta kulmasta.

Hän tunnusteli yläkomeron pohjalautaa, kunnes tunsi sen raossa kolon, johon sai sormensa. Kevyt vääntö, ja lauta kohosi sen verran, että hän sai toisella kädellään poimittua laudan alta muovipussin.

Pussissa oli kiintolevy, joka sisälsi Lukan pyytämän CC-aineiston. Hän laittoi sen ensimmäisenä laukun sisätaskuun. Sen jälkeen hän latoi laukkuun muutamia vaatekappaleita.

Saatuana laukun pakattua hän käveli korkean huoneen poikki läppärisä ääreen ja laittoi viestin toimitukseen esimiehelleen. Siinä hän kertoi tarvitsevansa vielä viikon lisää vapaata, jota oli jo aiemmin saanut Lukan onnettomuuden jälkeen.

Sonja meni eteiseen ja veti takin ylleen. Hän oli juuri poistumassa porraskäytävään, kun vanhanaikainen ovikello kilahti hänen edessään.

Hän säpsähti ja avasi oven.

Amir seisoj porrastasanteella ja katsoi häntä tutkivasti.

»Sonja, onhan kaikki kunnossa?»

»On, kaikki on ihan oookoo. Soitan sinulle myöhemmin.» Sonja pakotti huulilleen hymyn, astui porrastasanteelle ja painoi oven lukkoon takanaan.

»Oletko matkustamassa jonnekin? Olen huolissani sinusta.»

»Älä suotta ole.» Sonja puristi laukun kahvasta ja suuntasi portaita alas. Hän olisi halunnut palata sisään ja kertoa kaiken, mutta aikaa ei ollut.

»Mitä on tapahtunut?» perässä tuleva Amir kysyi matalalla, rauhallisella äänellä.

»Sanoin jo, että soittelen myöhemmin.»

Sonja kuuli äänensä värähtävän. Hän laskeutui portaita niin nopeasti, että oli kompastua.

Tavallisesti raskaan tuntuinen alaovi lennähti Sonjan otteessa auki. Hän suuntasi Fredrikinkatua pitkin keskustaan päin taakseen vilkai-sematta. Amir ei seurannut häntä, tämä oli aina hienotunteinen eikä tuputtanut hyväntahtoista huolenpitoaan. Sonjaa harmitti, että hän joutui käyttäytymään tylästi.

Hän avasi kävellessään puhelimelle reittioppaan ja huomasi tyytyväisenä ehtivänsä junaan, joka olisi kentällä hiukan yli tunnin ennen Geneven-koneen lähtöä.

Syyspäivä oli leuto ja pilvinen. Hän ei huomioinut kaupunkia ympärillään vaan keskittyi analysoimaan Lukan antamia ohjeita.

Tämä oli puhelussa viitannut Montreux'n jazzfestivaaliin, jossa he olivat käyneet muutaman viikon kuluttua siitä, kun Luka oli aloittanut projektissa Genevessä järven toisessa päässä.

Muistikuvat pulppusivat Sonjan mieleen. Silloin kaikki oli ollut hyvin. Heistä oli pitänyt tulla pari. Sitten oli tullut vaikeuksia, ja lopulta Amir oli astunut hänen elämäänsä juttukeikalla Kallion Kaarlenkadun vastaanottokeskuksessa.

Sonja astui I-junaan ja istahti lähes täydessä vaunussa nuoren rastatukkaisen miehen viereen.

Juuri kun juna oli lähdössä, Sonjan puhelin soi. Tuntematon numero. Hän vastasi nopeasti. »Haloo?»

»*Olen Carl, Lukan kaveri*», miesääni sanoi englanniksi. »*Luka pyysi minua soittamaan* —»

Sonja katkaisi yhteyden. Hän puristi puhelinta kädessään ja painoi päänsä selkänojan muovipintaa vasten sydän hakaten.

Juna nytkähti liikkeelle. Puhelin soi uudelleen.

Sonja tuijotti näytöllä olevaa numeroa antaen puhelimen soida. Hänen vieressään istuva rastatukka vilkaisi häntä syrjäsilmillä.

Entä jos Luka todellakin oli syystä tai toisesta pyytänyt kaveriaan soittamaan?

Soitto lakkasi, mutta Sonja puristi puhelinta edelleen kädessään.

Mitä enemmän hän mietti Lukan antamia ohjeita ja niiden sävyä, sitä varmempi hän oli siitä, että teki oikein ollessaan vastaamatta.

Puhelin äännähti tekstiviestin merkiksi. Sveitsin suunnalla varustettu numero oli hänelle tuntematon. Hän kallisti näyttöä varovasti näkyviin.

Viesti oli lyhyt:

»*Ystäväni Carl soittaa kohta. Noudata hänen ohjeitaan. Suunnitelma on muuttunut. Olen lähdössä lennolle. Luka. Ps. Salasanasi iCloudiin on sonQ3643*»

Sonja tuijotti viestiä. Salasana oli oikein. Kukaan muu ei tiennyt sitä Lukan lisäksi.

Puhelin soi uudelleen. Sama numero kuin aiemmin.

Sonja vei sormensa näytölle, avasi yhteyden ja nosti puhelimen korvalleen.

»Kuten sanoin, olen Lukan ystävä Genevestä –»

»Miksi hän ei soita itse?»

»Hän istuu lentokoneessa ja soittaa sinulle tunnin kuluttua. Hän pyysi sanomaan, että tule sittenkin Geneven rautatieaseman neloslaturille kun pääset perille. Olet siellä noin kuuden seitsemän tienoilla, Luka kertoi odottavansa siellä. Valitettavasti Luka kielsi minua puhumasta enempää.»

Kuului tuuttausta.

Sonja laski puhelimen syliinsä tietämättä mitä ajatella.

4.

Robert Forsten istui Meilahden tornisairaalan päivystyspoliklinikan eristyshuoneessa, jonne hänet oli iltapäivällä tuotu ambulanssilla. Nuori apulaislääkäri oli tehnyt Porvoossa parhaansa tabletin poistamiseksi mahdollisimman vähin vaurioin *nasopharynxista*.

Robert tunsi olonsa normaaliksi nenänielun polttelevaa kivuliaisuutta lukuun ottamatta. Mutta oli tietenkin myös mahdollista, että tabletista oli liuennut hänen elimistöönsä jotakin hitaasti vaikuttavaa toksiinia.

Osa tabletista oli parhaillaan analysoitavana hermomyrkyt ja radioaktiiviset isotoopit hyvin tuntevassa puolustusvoimien tutkimuslaitoksessa Ylöjärvellä, osa Keskusrikospoliisin laboratoriossa Vantaalla ja osa oli varmuuden vuoksi matkalla CIA:n päämajaan Langleyhyn.

Robert oli hetki sitten esittänyt toiveensa pois pääsemisestä mikrofonin kautta ihmisille, jotka olivat sisäseinän ikkunan takana tarkkaamossa.

»Langley haluaisi pitää sinut tarkkailussa vielä päivän pari», Helsingin COS, *Chief of Station* Brad Donaghue sanoi Robertille mikrofonin kautta.

Aseman päällikkö esiintyi sairaalassa Yhdysvaltain suurlähetystön kaupallisen osaston vanhemman neuvonantajan tittelillä, sillä Robert kuului niihin tiedusteluvirkailijoihin, joiden henkilöllisyyttä CIA ei ollut ilmoittanut suojelupoliisille toisin kuin muut läntiset tieduste-

KENELLE SUOMI KUULUU? OVATKO EUROOPPALAISET ARVOT UHATTUINA?

Salainen konservatiivinen verkosto yrittää rajoittaa Euroopassa havaitsemaansa islamisoitumista.

Ryhmään on kuitenkin soluttauduttu – ja pian meneillään on maanosan tulevaisuudesta vastuuta kantavien tahojen välinen näkymätön sota.

Minkä verran eurooppalaisten tulisi mukautua maahanmuuton edessä? Pitäisikö länsimaisen kulttuurin pyrkiä säilyttämään arvonsa?

RATKaiseva taistelu on jo alkanut.

Jatkuu etuliepeessä

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43442-0